

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 355/23
29.7.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Ане Поповић, председника већа, Зорице Јовановић и Љиљане Милосављевић, чланова већа, у парници из радног односа тужилаца АА и ББ, обојице из ..., као правних следбеника покојне ВВ, чији је пуномоћник Ненад Давидовић, адвокат из Београда, ул.Гуњак бр.12, против туженог Народна банка Србије, са седиштем у Београду, ул.Краља Петра бр.12, ради поништаја решења и исплате, одлучујући о жалбама тужилаца и тужене изјављеним против пресуде Првог основног суда у Београду П1 723/17 од 11.9.2019.године и одлучујући о жалби тужене изјављеној против допунског решења Првог основног суда у Београду П1 723/17 од 21.7.2022. године, у седници већа одржаној дана 29.7.2024.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе тужилаца и тужене и **ПОТВРЂУЈЕ СЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П1 723/17 од 11.9.2019.године и допунско решење Првог основног суда у Београду П1 723/17 од 21.7.2022. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужилаца за накнаду трошкова насталих у поступку по жалби.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 723/17 од 11.9.2019.године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужилаца којим су тражили да суд поништи решење тужене Г бр.6779 од 30.9.2005. године и другостепено решење Г бр.1427 од 14.2.2006. године, као и да се обавезе тужена

да тужиоцима на име неисплаћеног дела отпремнине солидарно исплати износ од 874.622,47 динара са затезном каматом почев од 1.2.2006.године до коначне исплате. Ставом другим изреке делимично је усвојен евентуални тужбени захтев тужилаца и обавезана је тужена да тужиоцима на име неисплаћеног дела отпремнине солидарно исплати износ од 74.754,13 динара са затезном каматом почев од 22.2.2006. године до коначне исплате. Ставом трећим изреке одбијен је евентуални тужбени захтев тужилаца у преосталом делу којим су тражили да се поништи став три решења тужене Г бр.6779 од 30.9.2005. године и поништи другостепено решење тужене Г бр.1427 од 14.2.2006. године, као и у преосталом делу којим су тражили да им тужена на име неисплаћеног дела отпремнине солидарно исплати преко досуђеног износа од 74.754,13 динара а до траженог износа од 874.622,47 динара за износ од 799.868,34 динара са затезном каматом почев од 1.2.2006. године до 21.2.2006. године. Ставом четвртим изреке обавезана је тужена да тужиоцима на име трошкова парничног поступка исплати износ од 107.576,50 динара.

Допунским решењем Првог основног суда у Београду П1 723/17 од 21.7.2022. године обавезана је тужена да тужиоцима досуђени износ на име накнаде трошкова парничног поступка у износу од 107.576,50 динара исплати са затезном каматом од дана наступања услова за извршење до исплате.

Против наведене пресуде и допунског решења парничне странке су благовремено изјавиле жалбе и то: тужиоци против одлука садржаних у ставу првом, трећем и четвртном изреке пресуде из свих законом прописаних разлога и тужена против става другог и четвртог изреке ожалбене пресуде, такође, из свих законом прописаних разлога, а тужена је изјавила жалбу против допунског решења из свих законом прописаних разлога.

Тужена је дала одговор на жалбу тужилаца.

Испитујући правилност и законитост ожалбене пресуде и решења, у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 и члана 402 Закона о парничном поступку („Службени гласник РС” бр.72/11...18/20), Апелациони суд у Београду је нашао да је жалба тужиоца неоснована.

У поступку доношења ожалбене пресуде, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити друге битне повреде које би могле утицати на правилност и законитост ожалбене пресуде.

Према чињеничном утврђењу у првостепеном поступку, пок. тужиља ВВ је била у радном односу код тужене. Решењем гувернера Народне банке Србије Г бр. 6779 од 30.9.2005. године одређено је да сада пок. ВВ остала нераспоређена са 1.10.2005. године због укидања радног места стручног

сарадника у Групи за принудну наплату у експозитури Зајечар, Филијала у Нишу, на које је била распоређена пре ступања на снагу Правилника о изменама и допунама Правилника о систематизацији радних места и коефицијентима за вредновање радних места у НБС и отказан јој је радни однос код тужене даном наступања коначности тог решења, као и да ће се пре наступања коначности решења пок. ВВ исплатити отпремнина у висини од 493.428,20 динара. Наведено решење је потврђено решењем гувернера Народне банке Србије Г бр. 1427 од 14.2.2006. године којим је одбијен као неоснован приговор сада пок. ВВ изјављен против решења против решења Г бр.6779 од 30.9.2005. године и решење је постало коначно дана 14.2.2006. године. Тада пок. ВВ тужена је исплатила отпремнину у износу од 493.428,20 динара, а она са туженом није закључила Споразум о престанку радног односа (исти није потписан нити од стране правног претходника тужилаца, нити од стране тужене, а из изјаве сада пок. ВВ од 31.8.2005. године произилази да је тужиља самоиницијативно изјавила да по понуди од 25.8.2005. године прихвата споразумног раскида радног односа са туженом, при том је утврђено и да је ГГ упутила допис XV-1832/2006 сада пок. ВВ да врати свих шест потписаних/непотписаних примерка споразума у року од 3 дана од дана пријема). Из допунског налаза и мишљења сталног судског вештака економско-финансијске струке Божидара Ждраљевића од 23.4.2019. године, првостепени суд је утврдио да је судски вештак извршио обрачун разлике између отпремнине која је исплаћена сада пок. ВВ у износу од 493.428,20 динара и отпремнине која јој је припадала у тренутку престанка радног односа у износу од 568.182,33 динара која разлика износи укупно 74.754,13 динара, а за основицу обрачуна отпремнине узета је просечна бруто зарада у НБС за три последња месеца пре престанка радног односа.

Првостепени суд је на основу овако утврђеног чињеничног стања, полазећи од одредбе члана 179 тачка 9 у вези са чланом 158 Закона о раду, члана 89 став 4 и 5 Правилника о радним односима туженог и члана 6 Правилника о зарадама запослених код туженог закључио, да је сада пок. тужиљи престао радни однос 30.09.2005.године, због укидања радног места на коме је радила, да је правном претходнику тужилаца сада пок.ВВ пре престанка радног односа исплаћен износ од 493.428,20 динара на име отпремнине, да јој је претходно било понуђено потписивање наведеног споразума о престанку радног односа, који није потписала из разлога што наводно није био усклађен са законом и актима Народне банке Србије, да је договорено да се у том смислу изврши исправка тог споразума и да јој се поново достави на потпис, што тужени никада није учинио, да је чланом 3 назначеног споразума било предвиђено да ће се запосленима у случају да прихвате да им радни однос престане у складу са тим споразумом исплатити отпремнина у износу од 792.741,13 динара, да како наведени споразум није потписан, да се исти стога није могао применити у односу на туженог и сада пок. ВВ, па ни овде тужиоце јер да би се створила обавеза на страни туженог према правном претходнику тужилаца, исти је морао бити потписан, да правном претходнику тужилаца радни однос није престао на основу наведеног споразума о престанку радног односа, већ на основу решења

туженог од 30.9.2005.године, да стога нема основа за усвајање тужбеног захтева тужилаца. Приликом одлучивања првостепени суд је ценио и то да ли је извршена одређена дискриминација између правног претходника тужилаца и осталих запослених од стране туженог, због чињенице да само њему није дат на потпис овај споразум, и заузео став да је тужени једини овлашћен да понуди закључење споразума о престанку радног односа у коме се врши исплата отпремнине у износу другачијем од оног који је прописан одредбом члана 158 Закона о раду, а у вези члана 179 тачка 9 истог закона, да у смислу одредбе члана 293 став 3 Закона о парничном поступку до закључења расправе правни следбеници сада покојне тужиље, као ни она сама, нису предложили нити доставили доказе на околност, као ни доказе да је спорно решење о престанку радног односа незаконито, да је стога спорно решење о престанку радног односа односа законито и донето у складу са одредбом члана 158 Закона о раду и да је основни тужбени захтев за поништај спорних решења неоснован. Надаље, како је отпремнина новчана накнада коју послодавац исплаћује запосленом због губитка зараде до чега долази без кривице запосленог када престане потреба за пословима на којима је радио и због тога се откаже уговор о раду, то је намена отпремнине да се запосленом обезбеди финансијска подршка у међураздобљу између престанка једног и почетка другог радног односа, те како је сада пок. ВВ мање исплаћена отпремнина у смислу одредбе члана 158 Закона о раду и члана 84 Правилника о радним односима тужене који је важио у спорно време, то је тужени обавезан да утврђену разлику исплати.

Доносећи наведену пресуду и решење, првостепени суд је на правилно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право, а за своју одлуку дао разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Како је прихватио чињенично стање утврђено у првостепеном поступку и закључио да је првостепени суд доносећи ожалбену пресуду правилно применио материјално право, Апелациони суд је у смислу правила из члана 396 став 2 Закона о парничном поступку оценио да у конкретном случају нема потребе за детаљним образложењем пресуде.

У конкретном случају, радни однос сада пок. ВВ код туженог је престао на основу законито донетог решења о престанку радног односа од 30.9.2005.године због укидања њеног радног места (због чега је иста остала нераспоређена са 1.10.2005.године), супротно наводима жалбе тужилаца.

Надаље, пре наступања коначности решења сада пок. ВВ исплаћена је отпремнина у висини од 493.428,20 динара, која отпремнина не одговара стварној висини отпремнине коју је тужени послодавац био у обавези да јој исплати (није била обрачуната и исплаћена отпремнина у складу са чланом 158 Закона о раду и општим актима тужене). Ово зато што исплата отпремнине представља један од законом утврђених облика правне заштите запослених у случају престанка радног односа због увођења технолошких, економских и

организационих промена које се у смислу члана 60 став 4 Устава нико не може одрећи. У том значењу је и став изражен у одлуци Уставног суда РС Уж.бр.1479/13 од 27.7.2015. године. Дакле, правилно је првостепени суд нашао да је тужена одговорна за накнаду штете тужиљи коју је претрпела у висини мање исплаћене отпремнине утврђене из налаза и мишљења сталног судског вештака, на чију рачунску тачност парничне странке нису имале примедби. У том смислу је без утицаја навод жалбе тужене да сада пок. ВВ није радила, да није остваривала зараду за период од 1-10-2005. године до 22.2.2006. године те да јој се законска отпремнина није могла обрачунати на основу њене зараде, нити на основу просечне зараде у НБС.

Супротно правилима о терету доказивања, до закључења расправе пред првостепеним судом, па ни у жалби, ни тужени ни тужиоци не нуде чињенице нити предочавају доказе које би спречиле настанак или остваривање права или услед које је право престало да постоји, нити истичу околности које би указивале на битну повреду поступка, па се с позивом на то да суд није побројао доказе које су доставили тужиоци нити их је ценио и да постоји несагласје између изреке, образложења и садржине записника о расправама и доказима у списима предмета, неосновано ожалбена пресуда побија из ових укидних разлога.

Ожалбена пресуда не садржи битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку, на које се позивају жалбе тужене и тужилаца јер је јасна у погледу разлога о одлучним чињеницама и даје потпуне разлоге за одбијање тужбеног захтева садржане у ставу првом и трећем изреке ожалбене пресуде.

Овај суд је ценио и друге наводе жалби парничних странака, али налази да су исти без утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари, те их стога није посебно ни образлагао.

С обзиром на исход спора и успех странака у њему потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу четвртм изреке ожалбене пресуде јер је донета правилном применом правила из члана 153 Закона о парничном поступку, као и допунско решење од 21.7.2022. године, супротно наводима жалбе тужене.

Другостепени суд је одбио захтев тужилаца за накнаду трошкова насталих по жалби јер са жалбом није успео.

Из изнетих разлога, применом члана 390, члана 401 став 2 и члана 165 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, број 72/11...18/20), одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Ана Поповић с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**